

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
"Αργυρούν μετάλλιον 'Ακαδημίας 'Αθηνών (1935)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Τιμή φύλλου δραχμαί 1000

Περίοδος Δ' — Τόμος 1ος

'Αθήναι, 6 και 13 Δεκεμβρίου 1947

"Έτος 68ον — 'Αριθ. 49-50

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΜΑΣ

ΚΙΣΜΕΤ

Μιά φορά κι 'έναν καιρό, ο "Αη Γεώργης κι' ο "Αη Δημήτρης, ταξίδευαν καθάλλα πάνω στ' αλογά τους. Ο δρόμος ήταν μακρὸς κι' ὄταν τὸς πήρε ἡ νύχτα ἀναγκάστηκαν νὰ σταματήσουν στὸ πρῶτο μικρὸ χωριουδάκι ποὺ βρῆκαν στὸ δρόμο τους.

Ἐπέζεψαν λοιπὸν ἀπὸ τ' ἀλογά τους καὶ τράβηξαν κατὰ τὸ μικρὸ καφενεδάκι τοῦ χωριοῦ. "Ἀρχισε κιόλας νὰ χιονίζει καὶ τὰ τζάμια τοῦ ἦταν θολωμένα ἀπὸ τὰ χιῶτα καὶ τοὺς καπνοὺς.

Μόλις εἶδε τοὺς ξένους ὁ καφετζῆς ἔτρεξε νὰ τοὺς περιποιηθεῖ. Παράγγειλαν ἀπὸ ἓνα ζεστὸ καὶ κάθισαν σ' ἓνα ἀπόμικο τραπέζακι. Σὲ λίγο, μαζί με τ' ἀχνιστὸ τσάι, κᾶθισε κοντὰ τοὺς κι' ὁ καφετζῆς, γιὰ νὰ μάθει τὰ νέα. "Ἐκείνοι ὁμοῦς ἀνήσυχτοι, ποὺ θὰ περνοῦσαν τὴ νύχτα τους, ζητοῦσαν πληροφορίες μιὰ ποὺ τὸ χωριουδάκι δὲν εἶχε οὔτε ἓνα χάνι γιὰ τοὺς ξένους. Ο καφετζῆς ὁμοῦς, καλὸς χριστιανός, τοὺς ἠσύχασε, λέγοντας πῶς θὰ τοὺς φιλοξενοῦσε ὁ ἴδιος.

"Ἔστειλε λοιπὸν ἀμέσως τὸν παραιγιό του στὸ σπίτι νὰ πει νὰ ἐτοιμάσουν γιὰ τοὺς ξένους του. Ο καημένος τοὺς ἔβαλε νὰ κοιμηθοῦν στὸ διπλὸ κρεβάτι, προικιὸ ποῦχε πάρει ἀπ' τὴ γυναίκα του, ἂν κι' ἦταν κι' αὐτὴ λεχώνα. Τῆς εἶχε στείλει ὁ καλὸς θεὸς, πρὶν λίγες μέρες, ἓνα χαριτωμένο ἀγοράκι.

Ἀφοῦ ἔφαγαν καλὰ κι' ἠπλαν κι' ἀπ' τὸ παλὸ κρᾶσι ποῦχε φυλαγμένο γιὰ τίς μεγάλες τίς γιορτές, πῆσαν ὅλοι τοὺς εὐχαριστημένοι νὰ κοιμηθοῦν.

Ο "Αη Γεώργης κι' ο "Αη Δημήτρης, κουρασμένοι ὅπως ἦταν, μόλις πλαγιάσανε στὰ μοσκομυρισμένα χωριάτικα σεντόνια, τοὺς πήρε ἀμέσως ὁ ὕπνος κι' ἄρχισαν σὲ λίγο νὰ νουνορίζουν τὸ μικρὸ μὲ τὸ ροχαλητὸ τους.

Τὰ μεσάνυχτα ἀκριβῶς, πήρε ξαφνικὰ ἓνας ἀέρας, τόσο δυνατός, ποὺ ἀνοίξε μὲ κρῖτο τὸ παράθυρο. Οἱ ξένοι μας ποὺ λαγοκοιμώντουσαν, ξύπνησαν, ἀνοίξαν τὰ μάτια τους καὶ τί νὰ ἴδουν. Μπροστὰ στὴν κούνια τοῦ μωροῦ καὶ συμμένες πάνω σ' αὐτὸ, τρεῖς γυναῖκες, οἱ τρεῖς μοῖρες, μὲ μακρὰ ὡς κάτω φουστάνια καὶ ζέπλεκα, ριγμένα μαλλιὰ, μοιραῖναν τὸ νεογέννητο.

— Θὰ γίνεις ὄρατος καὶ δυνα-

τὸς ἀνδρας, ἄρχισε νὰ λέει ἡ πρώτη μετ' ἀγγελικὴ φωνή.

— Θὰ γίνεις καλὸς καὶ πλούσιος εἶπε ἡ δευτέρα μετ' συγκίνηση.

— Θὰ παντρευτεῖς καλὴ κι' ὁμορφὴ γυναίκα, μὰ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου σου, τὴν ὥρα ποὺ θὰ περνᾷς τὸ γεφύρι τοῦ χωριοῦ, θὰ πέσεις στὸ ποτάμι καὶ θὰ πνιγεῖς, εἶπε ἡ τρίτη κι' ἀμέσως φύσηξε πάλι ἓνας ἀέρας δυνατὸς καὶ χάθηκαν κι' οἱ τρεῖς μαζί.

— Αὐτὸ νὰ τὸ θυμάσαι, Δημήτρη, εἶπε ψιθυριστὰ στὸ σὺντροφὸ τοῦ ο "Αη Γεώργης.

Γυρίσανε ὕστερα πλευρὰ καὶ ξανακοιμήθηκαν.

Τὴν ἄλλη μέρα πρῶτ-πρῶτ κίνησαν πάλι γιὰ τὸ ταξίδι τους.

Πέρασαν χρόνια... Τὸ παιδί μεγάλωσε σ' αὐτὸ τὸ ἀναματᾶν κι' ἔγινε ἓνα ὄρατο, δυνατὸ καὶ πλούσιο παληκάρη, ὅπως εἶχαν εἰπεῖ ἔκείνο τὸ βράδυ οἱ μοῖρες, ὡς ποὺ ἦρθε κι' ἡ μέρα νὰ παντρευτεῖ.

Ο "Αη-Γεώργης μετ' τὸν "Αη-Δημήτρη ἔτυχε πάλι κείνη τὴν ἡμέρα — εἶσαι βλέπετε, συμβαίνει πάντα στὰ παραμύθια — νὰ βρῆσκουνται σ' ἓνα κοντινὸ χωριό. Θυμήθηκαν τὸ περιστατικὸ, μόλις ἀκουσαν γιὰ τὸ γάμο καὶ τράβηξαν γιὰ τὸ χωριὸ τοῦ γαμπροῦ. Σὲ λίγο μαζί μ' ὅλο τὸν κόσμο ποὺ ἀκολουθοῦσε τὴν πομπή, ἦταν κι' οἱ δυὸ ξένοι μας, καθάλλα στ' ἀλογά τους, κόκκινο τὸ ἓνα τ' "Αη-Δημήτρη κι' ἄσπρο τὸ ἄλλο τ' "Αη-Γεωργιοῦ.

Ξαφνικὰ ἔγινε κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενε κανεὶς, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ ξένους μας. Τὴν ὥρα ποὺ τὸ ζευγάρι περνοῦσε τὸ γεφύρι, γλυτρά ὁ γαμπρὸς καὶ πέφτει στὸ ποτάμι. Τὸ τί ἔγινε δὲν περιγράφεται. Τοῦ κάκου προσπαθοῦν νὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ τὰ μανιασμένα νερά τοῦ ποταμοῦ. Ἡ νύφη ἔβαλε τὰ κλάματα κι' ὁ κόσμος τάχε χαμένα.

Χωρὶς νὰ χάνει καιρὸ τότε ὁ "Αη-Δημήτρης δίνει ἓναν πῆλο καὶ βρῖσκεται μῆσα στὸ νερό. "Ὅμως τοῦ κάκου. Ο γαμπρὸς λὲς κι' εἶχε κολλήσει στὴν κοίτη τοῦ ποταμοῦ καὶ δὲν θέλει νὰ ξεκολλήσει. Μόλις εἶδε τὰ σκοῦρα ὁ "Αη-Δημήτρης σηπρουνιάζει τὸ ἀλογό του καὶ μιὰ καὶ δυὸ βρῖσκεται ὡς ἀστραπὴ στὸν οὐρανό.

— Ἀφέντη μου Θεέ! λέει στὸν Πανάγαθο, κάμε τὸ θάμα σου καὶ σῶσε τὸ παληκάρη.

"Ἐβαλε τὰ γυαλιὰ τοῦ ὁ καλὸς θεὸς κι' ἀνοίξε τὸ μεγάλο του δευτέρι.

— Ἀδύνατο "Αη-Γεώργη μου.

Τὸ ριζικό του γράφει νὰ πεθάνει σήμερα. Τὶ μπορῶ νὰ τοῦ κάμω; Εἶπε καὶ χαμογέλασε καλοκάγαθα καὶ γέμισε ὁ κόσμος ἀπὸ λουλούδια.

"Ὅμως ὁ "Αη-Γεώργης στεναχωρήθηκε, κι' ἄρχισε νὰ παρακαλεῖ τὸν καλὸ θεό, ὡς ὅτου τὸν ἐκατάφερε νὰ χαρίσει στὸ παληκάρη τὴ ζωὴ ὑπὸ τὸν ὄρο ὅμως νὰ μοιραστοῦνε μετ' τὴ γυναίκα του τὰ ὑπόλοιπα χρόνια της, ἂν ἐννοεῖται τὸ δεχότανε κι' ἡ ἴδια.

Μὰ ποὺς στέν κόσμο τοῦτο δὲν δίνει καὶ τὴ ζωὴ του ὀλόκληρη γιὰ τὴν ἀγάπη;

Χαρούμενος γι' αὐτὸ κι' ὁ "Αη-Γεώργης ἀμολύθηκε πάλι ὡς τὴν ἀστραπὴ ἀπὸ τὸν οὐρανό, ἔφτασε λαχανιασμένος στὸ χωριό, ἔβγαλε σβέλτα μετ' τὴ βοήθεια τ' "Αη-Δημήτρη, τὸ παληκάρη ἀπὸ τὸ νερό, τὸ παρέδωσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς καλῆς τοῦ γυναικίος καὶ ζήσανε αὐτοὶ καλὰ καὶ μεῖς ἀκόμα καλλίτερα.

ΓΕΩΡΓΟΣ Ε. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ (ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ)

18. ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΠΕΛΑΡΓΟΣ

Γεωργὸς ἰσακάνει πελαργὸ μὲ γερανούς ἀνάμα. — Δὲν εἶμαι γὰ κακὸ πουλί κι' ἀρχίζει εὐθύς τὸ κλάμμα. — Φεάχια τὰ λόγια τὰ πολλὰ κι' ὅσο γιὰ μένα ὡς τόσο μαζί μ' αὐτοὺς ποὺ σ' ἔπιασα καὶ... θὰ σὲ θανατώσω!...

☉☉

19. ΒΑΤΡΑΧΟΙ

— Φύγε ἀπ' τὸ δρόμο γείτονα χίλιους κινδύνους κλείνει, (δυὸ βάτραχοι κουβέντιαζαν) κι' ἔλα μέσο στὴ λίμνη. — Ἐδχαριστῶ. Θὰ μείνω ἔδῳ στὸ λάκκο ποῦχω μάθει. "Ἐν' ἀπ' τ' ἀμάξια κάποτε τὸν ἔκοψε κι' ἔχαθη.

☉☉

20. ΒΑΤΡΑΧΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗ

— Φαίνεσαι κι' ἀπ' τὸ χρῶμα σου τὸ πράσινο στὴ ράχη. "Ἀπάντησ' ἡ Κερὰ Ἀλεπού: μιὰ μέρα σὶδ Βατοράχι. — ὅταν αὐτὸ καυχίονταν πῶς ὡς γιαιτρός ὄριζε κι' ἀπ' ἔξῳ κι' ἀνακατωτὰ τὰ γιαιτρικὰ γνωρίζει.

ΔΙΟΝ Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΓΥΡΙΖΕΙ Ο ΜΠΑΜΠΑΣ*

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

Τὶ φασαρία μὲς στὸ σπίτι!... "Ὅλα ἄνω - κάτω. Ἐσοκονίσματα, σφουγγαρίσματα, οἰκονομήθηκε καὶ λίγη ζάχαρη, κι' ὕστερα ἀπὸ τῶσους μῆνες φτιάστηκε καὶ τὸ πρῶτο γλυκό.

Ἡ Δόλα, ἡ κορούλα τοῦ σπιτιοῦ — πέντε χρονῶν κοριτσάκι — εἶναι κι' αὐτὴ ἀνάστατη. "Ἀπ' τὸ πρῶτ στριφογυρίζει σ' ὅλο τὸ σπίτι καὶ δὲν ἀφήνει κανένα ἥσυχο. Στὸ τέλος κρύβεται στὴν κάμαρά της, καὶ κάνει ἄνω κάτω τὸ σουτάρη της — κάτι φάχνει νὰ βρεῖ...

"Ἐχει τρομερὰ πολυάσχολο ὕφος, φουρλατίζει κάθε τόσο, καὶ μὲ ἐξαιρετικὴ σοβαρότητα πληροφορεῖ τὴν "Ἀρσινόη τὴν κούκλα της (ποὺ τὸ πέτυχε τ' ὄνομα:)

— Σήμερα ἔρχεται ὁ Μπαμπάς.

"Ὑστερα τρέχει νὰ βρεῖ τὴ μητέρα της. Τὴν πετυχαίνει στὸ γραφεῖο τοῦ Μπαμπά, μπροστὰ σὲ μιὰν εἰκόνα, μὲ τὰ μάγουλα πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα. — Μαμά (τὴν ἀγκαλιάζει καὶ τὴν σφιγγεὶ νὰ τὴν σπάσει). Μαμά, γιατί κλαῖς; — Ἀπὸ χαρὰ παιδάκι μου!...

Κι' ἡ μαμὰ σκουπίζει γοργὰ τὰ δάκρυά της, χαμογελάει στὸ κοριτσάκι της χαμογελάει στὴ φωτογραφία κι' ὕστερα ξεσπάει πάλι σὲ λυγμούς.

Ἡ Δόλα ἀνοίγει τοσοῦσα τὰ μάτια της, κι' ἀρχίζει κι' αὐτὴ τὰ κλάμματα.

— Μὰ σήμερα Μαμά... Σήμερα... Σήμερα ποῦρχεται ὁ Μπαμπάς. Γιατί;

Σ' ἓνα μακρυνὸ χειρουργεῖο, χαμένο στὰ βουνὰ δὲν χεὶ μείνει πιά, παρὰ μιὰ ἀδερφή, μιὰ χλωμὴ ἀδύνατη κοπέλλα, ἡ ἀδερφή Δανάη κι' ἓνας τραυματίας. Ο Ὑπολοχαγὸς Ἀλέξανδρος Μακρίδης. Μιὰ ὀδίδα ποῦσκασε δίπλα του σὲ μιὰ στιγμὴ ἐφόδου τ' ἄρπαξε καὶ τὰ δυὸ του πόδια ἐκεῖ στὸ καλάμι... Ἐχουν περάσει ἀπὸ τότες δυὸ μῆνες. Οἱ

* Τὸ διήγημα αὐτὸ εἶχε στοιχειοθετηθεῖ τοὺς πρώτους μῆνες τῆς κατοχῆς στὴ «Διάπλασι», ἀλλὰ ἡ λογοκρισία τῶν καταιχνητῶν τῶχε ἀφαιρέσει.

πληγὲς ἐπουλώθηκαν. Τὰ τραύματα δὲν πονᾶνε πιά. Μὰ ὁ Ὑπολοχαγὸς Ἀλέξανδρος Μακρίδης, μείνει ἀκόμα καρφωμένος στὸ στενὸ κρεβάτι ἐκστρατείας, σ' αὐτὸ τὸ μακρινό, χαμένο, χειρουργεῖο.

"Ὑστερα ἀπὸ τὴ μπόρα ποὺ τὰ σάρωσε ὅλα, ἔφυγαν ὅλοι ἄρρωστοὶ τραυματίες, γιαιτροί, νοσοκόμες, φορτώθηκαν ὅπως-ὅπως, ἄλλοι σ' αὐτο-

Ἑλληνικὰ τοπία.—Τὸ Μοναστήρι τοῦ Πόρου.

κίνητα, ἄλλοι σὲ ζῶα, ἄλλοι, οἱ περσότεροι μὲ τὰ πόδια καὶ πήρνανε σιγά-σιγά τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Κι' ἔμεινε μοναχὰ ὁ Ὑπολοχαγὸς (ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ περπατήσει) κι' ἡ ἀδερφή Δανάη ποὺ χαροκαμένη ἔταξε τὴ ζωὴ της στὸν ἱερὸ σκοπὸ...

— Καὶ τώρα; ἀδερφή Δανάη; — Καὶ τώρα; Ὁ ἀγωνιστοῦμε γιὰ τὸ γυρισμὸ καὶ μεῖς...

— Ὁ ἀγωνιστῶ ἐγώ;... Μὲ τί; Μ' αὐτὰ;... Κι' εἰδείξε τὰ κομμένα του πόδια.

— Ὁχι. Μ' αὐτὰ. Κι' εἰδείξε ἡ ἀδελφὴ τὰ νευρώδηκα χέρια της μὲ τίς χλωμογάλαζες πεταμένες φλεβί-

τσες. Ὑπολοχαγὸ Μακρίδης, ἡσυχάστε!... Ἐχω τὸ σχέδιό μου.

Καὶ μιὰ μέρα ἔφτασε τὸ γράμμα. Ἐφτασε τὸ γράμμα στὸ θλιβερὸ τὸ πονεμένο σπίτι. Στὸ σπίτι ποὺ τὰ παράθυρα ἔπαψαν ν' ἀνοίγουν, ποὺ ὁ μικρὸς κήπος ποῦμεινε ἀπότιστος κι' ἀσκάλιστος τῶσους μῆνες μαράθηκε καὶ τὰ φυτὰ του γύραν πρὸς τὴ γῆ, τίς πονεμένες κίτρινες κορφές τους, ποὺ τὰ πουλιὰ του, ξαφνιασμένα ἀπὸ τὴν τόσην ἐρημιά, πέταξαν σ' ἄλλους κήπους μακρυνούς, πιδ ἀνθισμένους καὶ πιδ χαρωπούς.

"Ὅλα θλιμμένα;... Ὁχι καὶ ἀκόμα μῆνει ζωντανό. Σὲ μιὰν ἀκρὴ μὲ πικροδάφνη ἔχει ἀκόμα φουντωτὰ τὰ πορφυρὰ ἢ ροδαλὰ πικρομόριστα λουλούδια της. Καὶ τὰ φύλλα της σὰ νὰ πλέκουν ἓνα στεφάνι στὴ γωνιά τῆς μικρῆς βεράντας. Μὴν τάχα εἶναι σύμβολο;...

— Μαμά... Μαμά ἓνα γράμμα. Ἐφφερε ἓνας στρατιώτης.

Διάβασε τὸ γράμμα ἡ Μαμά. Καὶ γέλασε... Καὶ ὕστερα ἔκλαψε. Ἐκλαψε πολὺ... Μὰ πάλι ἠσύχασε κι' ἔκανε τὸ σταυρὸ της πολλῆς - πολλῆς φορῆς νάρθει Θε μου, νὰ γυρίσει μὲ τὸ καλὸ κι' ὅπως κι' ἂν εἶναι.

Καὶ πάλι θρήνησε πικρὰ γιὰ τὸ παληκάρη.

— Δόλα, Δόλα, γυρίζε ὁ Μπαμπάς!...

Κι' ἔφτασε ἡ ποθητὴ μέρα, ποὺ τόσον καιρὸ περίμεναν, ποὺ τὸ σπίτι ἔλαμψε, φωτίστηκε. Ἐνα χιονάτο τραπεζομάντυλο καὶ στὴ μέση ἓνα μεγάλο μπουκέτο ἀπὸ τ' ἀνθία τῆς πικροδάφνης, τὰ μόνα ποὺ ταιριάζανε γιὰ τὴν γλυκοπικρὴ αὐτὴ μέρα τοῦ γυρισμοῦ.

— Μαμά, πάρε με καὶ μένα στὸ σταθμό, νὰ δῶ πιδ γρήγορα τὸ Μπαμπά μου... ἔχω τόσο καιρὸ νὰ τὸν φιλήσω... καὶ θὰ τὸν σφιξῶ πολὺ-πολὺ...

— Ὁχι (μὰ πάντα ὄχι θὰ λένε αὐτὲς οἱ μαμάδες;) ὄχι κοριτσάκι μου νὰ σὲ χαρῶ. ἔσθ θὰ περιμένεις ἔδῳ ὡς ἓνα καλὸ παιδάκι ποὺ εἶσαι...

Κι' ἡ Μαμά ἔσκυψε στὴν κυρὰ Πανώρια τὴν γριὰ νταντὰ τῆς Δό-

λας και κάτι της είπε. . . Αδύτη κούνησε το κεφάλι και σκούπισε ένα δάκρυ. Μά τότε πιά ή Δόλα δεν βίαστανε έβαλε τις φωνές για καλά. . .

— Μά σήμερα βρήκατε να κλαίτε ; σήμερα ; . . Σήμερα πούρχεται ο Μπαμπάς. Και φουρισμένη κλείστηκε στην κάμαρά της.

— Κατάλαβες κυρά Πανώρια . . . Κράτησέ την στην κάμαρά σου . . . Μην πεταχτείς ούτε σὺ σὺν θέρθου με. . . Δεν κάνει να τὸν δει έτσι ξαφνικά. Ύστερα καθισμένο στην . . . πολυθρόνα. . . Θέ μου. . .

— Έρχεται ο Μπαμπάς, έρχεται ο Μπαμπάς, τραγουδάγε από μέσα με δυνατές φωνές ή Δόλα.

Στὸν ἐρημικὸ δρομάκο ἀκούγεται αὐτοκίνητο. — Ο Μπαμπάς ! . .

Η Δόλα βρίσκεται στην κάμαρα μοναχή για μιὰ στιγμή. Δὲ χάνει καιρὸ κατακυλάει τις σκέψεις, φτάνει στὸν κήπο και κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴν πικροδάφνη, ἔτσι να μην τὴν δοῦνε . . . Δὲ θά φανεῖ καθόλου. Κι' όταν ο Μπαμπάς περάσει μπρὸς της, με τὴ στολή του, τὸ σπαθί τις μπότες, τὰ σπιρούνια . . . ναί ἔτσι ὁμοιος ὅπως ἦταν σὺν ἔφυγε . . . μπρούφ ! . . θά πέσει πάνω του ή Δόλα να τὸν τρομάξει. Κι' ὡς που να τρομάξει καλά - καλά θά τὸν ἀρχίσει στὰ φιλά. . .

Μά σούτ. Τὸ αὐτοκίνητο στάθηκε μπροστά στὸ σπίτι. . . Πὼς χτυπάει ή καρδούλα της Δόλας. . . Και τὰ ζωηρά μαύρα ματάκια πὼς γυαλίζουνε.

— Για να δοῦμε θά κατεβεί πρῶτος ο Μπαμπάς ; . .

— Όχι, να ή Μαμά. . . Δεν κλαίει πιά. . . Είναι μάλιστα σὰ γελαστή. . .

— Τώρα ; . . Μπά, μιὰ νοσοκόμα ; . . Γιατί ; . . ἔτσι θά πρέπει φαίνεται. "Α, να κι' ο Μπαμπάς. . . Μά τί ἀλλοιώτικος . . . Τρόμαξε να τὸν γνωρίσει ή Δόλα. . . ἔχει κι' ἕνα μεγάλο — μεγάλο μουστάκι πὸ δὲν τοῦ πάει καθόλου . . . μά γιατί βγάζει μόνο τὸ κεφάλι του και δὲν κατεβαίν. . .

— Ωωωωω . . . Τί τοῦ κάνει ή κακιά ή νοσοκόμα τοῦ Μπαμπά ;

Γιατί τὸν ἀρπάζει στὰ χέρια της σὰ νάναί μωρό. . . Κι' ο Μπαμπάς οὔτε χτυπιέται, οὔτε φωνάζει γι' αὐτὸ τὸν ἀσχημο τρόπο, ἀφήνεται στὰ χέρια της σὰ νάναί μωρό. . .

Και να, τώρα τὸν πηγαίνει στὸ σπίτι ἀγκαλιά. . . Η Δόλα παγώνει στη θέση της. . . Δεν κουνιέται δὲν φωνάζει. . . Βλέπει μόνο . . . βλέπει . . . Βλέπει τὰ δυὸ κομμένα πόδια πὸ κρέμονται σὺν δυὸ λεπτά

καλαμάκια κάτω ἀπὸ τ' ἀνασηκωμένα παντελόνια. . .

— Τώρα ναί, μπορούμε να τὴν φωνάξουμε. Δόλα ! . . "Ελα ! . . "Ἐρθε ο Μπαμπάς. . .

Η Δόλα μπαίνει σὺν διστακτικὰ μέσα στην κάμαρα. Στίκεται στὸ κατώφλι της πόρτας. . . Ο Μπαμπάς είναι τώρα καθισμένος σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα. Δὲ φαίνεται πιά τόσο κουρασμένος. . . Και τὰ πόδια του είναι καλά σκεπασμένα με μιὰ μακρὰ μάλλινη κουβέρτα.

— Δόλα μου. . . Παιδάκι μου. . . Τὸν ἔχασες τὸν Μπαμπά ; . .

Και τότες ή Δόλα τὰ ξεχνάει όλα. . . πέφτει στην ἀγκαλιά τοῦ Μπαμπά και τὸν φιλάει τόσο πολὺ πὸ ο Μπαμπάς πάει να σκάσει.

Κι' ὕστερα κάθεται δίπλα του και τοῦ βαστάει και τὰ δυὸ του χέρια. . .

— Μπαμπά μου. . . Κι' ὕστερα χωρὶς καθόλου να κοιτάξει πρὸς τὸ μέρος τῶν ποδιῶν πέφτει ἀπάνω του κι' ἀρχίζει να κλαίει με λυγμούς. . .

— Τώρα ξέρω. . . Τώρα ξέρω. . . γιατί ἐκλαιγε ή Μαμά. . .

Οι πικροδάφνες στὸ βάζο, καθὼς τὰ παράθυρα είναι κλειστά μυρίζουν τόσο δυνατὰ.

Ἰούλιος 1941

ΛΙΛΑ-ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ-ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΕΚΛΟΓΗ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Όταν πέθανε ο Βασιλιάς τὸ Λιοντάρι, όλα τὰ ζῶα τρέξανε στὸ ἀντρο του, για να παρηγορήσουν τὴ Λιονταρίνα τὴ χήρα του και να σκεφθοῦν για τὴ διαδοχή τοῦ θρόνου.

Αφοῦ λοιπὸν της ἐκφράσανε τὰ συλλυπητήριά τους, ἀρχισε ή ἐκλογή για τὸν καινούργιο Βασιλιά. Τὸ στέμμα τοῦ μακαρίτη βρισκότανε στη μέση της συγκεντρώσεως κι' ο διάδοχός του, τὸ Λιοντρόπουλο ἦτανε πολὺ μικρὸ και πολὺ ἀδύνατο για ν' ἀναλάβει τὴ βασιλεία ἀνάμεσα σὲ τόσο ἀτίθασα και τόσο περρηφανα ζῶα.

— Περιμένετε να μεγαλώσω λιγάκι. Θά εἶμαι τότε ἡσθεσ, να βασιλέψω και να γίνω, με τὴ σειρά μου, φοβερός και τρομερός, σὺν τὸν πατέρα μου. Ἐν τῷ μεταξύ θά μελετῶ τὴν ἱστορία πὸ ἐγραψε με τις ὑπέροχες σκέψεις του ἐκεῖνος, κι' ή δόξα μου θά καλύψει και τὴ δική του.

— Η γνώμη μου είναι, λέει τότε

ή Λεοπάρδαλις, πὼς πρέπει ἐγὼ να γίνω βασιλιάς, μιὰ πὸ μοιάζω με τὸ Λιοντάρι περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους ὑποψηφίους.

— Κι' ἐγὼ, λέει ή Ἀρκούδα, νομίζω πὼς μοῦ ἔγινε ή μεγαλύτερη ἀδικία, ἔταν ἐπιτιμηθήκε τὸ Λιοντάρι. Εἶμαι δυνατὴ, θαρραλέα και σαρκοβόρα ὅπως ἐκεῖνο και τὸ σπουδαιότερο, ἔχω κι' ἕνα εἰδικὸ πλεονέκτημα να σκαρφαλῶνω στὰ δέντρα !

— Σὰς ἀφίνω να κρίνετε κύριοι — εἶπε με τὴ χαρακτηριστικὴ του ἀξιοπρέπεια ο Ἐλέφας — ἐὰν μπορεῖ κανεὶς να μοῦ ἀμφισβητήσει τὴ δόξα τοῦ πιδ μεγάλου, τοῦ πιδ δυνατοῦ, μά και τοῦ πιδ γενναίου ἀπ' όλα τὰ ζῶα.

— Εἶμαι τὸ εὐγενέστερο και τ' ὠραιότερο, εἶπε τὸ Ἄλογο.

— Και τὸ πιδ φένο, μιὰ ή Ἀλεπού.

— Κι' ἐγὼ τὸ πιδ ἐλαφρὸ στὸ τρέξιμο, λέει τὸ Λάφι.

— Ποῦ θά βρῆτε, λέει ο Πίθηκος — ἕνα Βασιλιά πιδ εὐχάριστο και πιδ ἔξυπνο ἀπὸ μένα ; Κάθε ἡμέρα θά διασκεδάζω τοὺς ὑπηκόους μου με τις ἀστείότητες μου. Και μοιάζω τόσο πολὺ με τὸν ἄνθρωπο πὸ εἶναι ο ἀληθινὸς βασιλιάς της Δημοκρατίας !

Κατόπιν ἀρχισε να δημηγορεῖ ο Παπαγάλος :

— «Μιὰ πὸν πενεθεσαι πὼς μοιάζεις με τὸν ἄνθρωπο, — γυρίζει και λέει σὺν Πίθηκο — μπορῶ κι' ἐγὼ να παινευτῶ πὼς τοῦ μοιάζω ἐπίσης. Κι' ἀν σὺ τοῦ μοιάζεις μόνο με τὸ ἀσχημὸ σου πρόσωπο και τοὺς γελοίους τοὺς μορφασμούς σου, μην ξεχνᾶς πὼς ἐγὼ τοῦ μοιάζω στη μιλιὰ.

— Σκάσε δὰ πιά καταραμένε, φώναξε λιγάκι ἐρεθισμένος ο Πίθηκος. Και τί μ' αὐτὸ πὼς μιλάς ; Κάτι τρέχει στὰ γύφτικα. Μήπως μιλάς σὺν τὸν ἄνθρωπο ; "Όλο τὰ ἴδια και τὰ ἴδια π α π α γ α λ ἱ ζεις, χωρὶς και σὺ ο ἴδιος να νοιώθεις αὐτὸ πὸ λές».

Η συγκεντρωσι, ἀρχισε τότε να χοροῖδεύει τοὺς δυὸ αὐτοὺς κακοὺς μιμητὲς τοῦ ἀνθρώπου και τὸ στέμμα δόθηκε σὺν Ἐλέφαντα, γιατί ἔχει τὴ δύναμη και τὴ φρονιμάδα, χωρὶς τὴ σκληρότητα πὸ χαρακτηριστίζει τὰ ἄγρια ζῶα και τὴ βλακώδη κευφότητα τῶσων ἄλλων πὸ θέλουν πάντοτε να μοιάσουν με κάτι πὸ διαρκῶς τὸ μιμούνται χωρὶς να κατορθώνουν τίποτα.

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸ τοῦ Fenelon)

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΤΕΤΡΑΚΟΣΙΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΖΩΗΣ

Σκεφτήκατε ποτέ, παιδιά μου, ὅτι ο ἄνθρωπος ὅπως ρίχτηκε ἀπὸ πλὸς πάνω στην ἐπιφάνεια της ὀδρόγιας σφαίρας, δὲν ἦταν δυνατὸ να ἐπιζήσει ἀν τοῦ ἔλειπε τὸ λογικό ; Τὰ δεινὰ τὸν τριγυρίζανε ἀπὸ παντοῦ : σεισμοί, καταστροφές, τρομακτικοὶ κατακλυσμοί, και ἄγρια θηριὰ πὸ και μονάχα τὰ δνόματά τους, ἀκόμα και σήμερα, μάς φέρνουν τὸ ρίγος : Λεπτοθήριο, Μεγαθήριο, Λοφιόδων, Ἀνοπλοθήριο, Μαστόδης, Φειδοδάκτυλος, Πρωτοπίθηκος και τόσα ἄλλα πὸ πλημμυρίζανε τὸν πλανήτη μας, πρὶν τέσσερα ἑκατομμύρια χρόνια. . .

Ο ἄνθρωπος, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἦταν ὑποχρεωμένος να καλεῖται στήθος με στήθος με ἄλλ τοῦτα τὰ μεγαθήρια, κι' ὅπως ἔχετε ὄλοι σας, δὲν εἶχε οὔτε ντουφέκια να ὑπερασπιστεῖ τὸν ἑαυτὸ του, οὔτε μπόμπες ὅπως ἔχει σήμερα. Τὸ πρῶτο του ὄπλο ἦτανε τὸ ρόπαλο, ἕνα χοντρὸ ξύλο, πὸ τῶχε κόψει ἀπ' τὰ αἰωνόδια δέντρα, ὅταν κατάλαβε πὼς εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ κάτι τέτοιο. Γιατί, ἦταν ὑποχρεωμένος να κατεβαίνει σὺν ἀνοιχτὸ κάμπο ή σὶς ἀκρογιαλιές, ὅπου γινότανε ἀληθινὰ θανάσιμος πόλεμος με τις πελώριες χελώνες, ὅς πὸ να τις κομματιάσει και να τις φάει. Πολλὸ σπάνια γλύτωνε ὅμως, ὅταν ἐπιχειροῦσε να γυρίσει πίσω στη σπηλιά του. Τὰ ἄγρια θηριὰ, πὸ σὰς εἶπα παραπάνω, παραφυλάγανε τὸν ἄνθρωπο σὲ κάθε γωνιά κι' ἦτανε τόσα πολλά, ὅσα είναι σήμερα οί γάτες και τὰ σκυλιά. Μ' ἕνα μονάχα χτύπημα της οὐρᾶς τους, πὸ ἔφτανε τὸ λιγώτερο τριάντα μέτρα μάκρος, μποροῦσε να τσακίσει τὸν ἄνθρωπο, με τὴν ἴδια εὐκολία πὸ εἶμερ πατάμε μιὰ κατσαρίδα.

Μ' όλα αὐτὰ, με τὸ πνεῦμα πὸ τὸν προίκιε ή Θεία Πρόνοια, κατὰφερε ν' ἀναπληρώσει τις ἐλλείψεις πὸ εἶχε και σιγά - σιγά να βρῆκε τὸ δρόμο του μέσα στὰ σκοτάδια πὸ σκέπαζαν ἀκόμα τὸ λογικό του. "Ἐτσι, οί πρῶτοι ἄνθρωποι ἀνακάλυψανε στὰ δάση ὀρισμένες θρεπτικές ρίζες και καλύψανε τις πιδ ἐπιμονες ἀνάγκες τους. Ἀλλὰ για να φτάσουν ὅς ἐκεῖ, χρειάσθηκε να περάσουνε πολλὲς χιλιάδες χρόνια. Ἀργότερα πάλι, οί πρῶτοι βοσκοὶ παρατήρησαν πὼς τ' ἀστέρια ἀκολουθοῦνε μιὰ κανονικὴ πορεία, δηλαδή δὲν ἀλλάζανε ποτέ τὸ δρόμο

τους και τὰ μεταχειριστήκανε για ὄδηγὸ τους μέσα σὶς ἔρημιες. Αὐτὴ, λοιπὸν, ἦταν ή ἀρχή τῶν φυσικῶν και μαθηματικῶν ἐπιστημῶν, πὸ θαυματούργησαν με τὸ πέρασμα τῶν αἰῶνων.

Αφοῦ βεβαιώθηκε πὼς μπορούσε να καταπολεμήσει τὴ φύση με τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ της, τὰ ἀνθρώπινο πνεῦμα δὲν ἠσύχασε οὔτε στιγμή. Ἄρχισε να τὴν παραμονεύει ἄκούραστα. "Ἐτσι σημεῖωσε πάνω της καινούργιες κατακτήσεις, πὸ ὄλες ἔφερναν κάποια καλύτερη στή ζωή τους. Και στὸ μεταξύ οί αἰῶνες περνοῦσαν. Πολλὰ τότε μελετηρὰ και ἀνήσυχια πνεύματα ζεπετάχθηκαν μέσα ἀπὸ τὴν ἀμάθεια πὸ βασίλευε και τὸ σκοτάδι. Οί ἄνθρωποι ἔφτιαξαν τὰ πρῶτα τους ἀληθινὰ ὄπλα, βρήκανε ἀκόμα και τὸν τρόπο να ταξιδεύουνε κι' αὐτὸ ἦτανε ή πρώτη τους μεγάλη κατάκτηση. Η θάλασσα ἔγινε τὸ μεγάλο δειρο τῶν ἀνθρώπων. Τὸ ἀγνωστο τοῦς τραβοῦσε σὰ μαγνήτης και πολλοί, πὸ ἕνα πρῶτ' ἐσκίνησαν φεύγοντας ἀπ' τ' ἀκρογιάλι τους δὲν ξαναγύρισαν πίσω. Ἦταν τότε πὸ ἀρχιζε ο πρῶτος ἀποικισμὸς λαῶν και φυλῶν. Μέσα σὲ λιγώτερο ἀπὸ σαράντα αἰῶνες, οί ἄνθρωποι ὄδηγηθήκανε ἀπὸ τὰ πρῶτα δοκίμια τῶν ὀπαίθριων ἐκείνων παρατηρητῶν, στοὺς βαθεῖς ὄπολογισμοὺς τοῦ Νεύτωνα και τοῦ Λαπλάς, σὶς σφὲς κατατάξεις τοῦ Λινε και τοῦ Συσιέ. Η πολύτιμη αὐτὴ κληρονομιά πὸ πάντα ἀδύναται, μεταφέρθηκε ἀπὸ τὴ Καλδαία στην Αἴγυπτο και ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο στην Ἐλλάδα. Κρυμμένη για πολλοὺς αἰῶνες ἀπὸ δεινὰ και σκοτάδια, διαδομένη ἀνισα στοὺς λαοὺς της Εὐρώπης, τὴν ἀκολούθησε παντοῦ ο πλοῦτος και ή δύναμη.

Εἶναι ἀλήθεια πὼς για πολλοὺς αἰῶνες, οί ἄνθρωποι ἔμειναν τρομαγμένοι μπροστά σὲ κάθε καινούργιο πὸ παρουσιαζόταν, ἀλλὰ σύγχρονα ἔμειναν και ἀδιάφοροι ὅπως τὰ μικρὰ παιδιά. Γιατί, βέβαια, δὲν ἦταν φυσικό οί Φοινικες ναῦτες, πὸ εἶδανε τὴν ἄμμο στὰ παράλια της Βαλτικῆς να μεταμορφώνεται με τὴ φωτιά σὲ διάφανο γυαλί, να προαιστανθοῦν ἀμέσως ὅτι ή καινούργια ἐκείνη ὄλη θά μπορούσε να παρατείνει στοὺς γέροντες τὴν ἀπόλαυση της δρασης, ὅτι θά βοηθοῦσε τὸν ἀστερονόμο να μπει στὰ βάρη τοῦ στερεώματος και να μετρήσει τ' ἀστέρια τοῦ Γαλαξία, ὅτι θά εἶδει χγε σὺν φυσικὸ ἕναν ἀόρατο κόσμο τόσο πολυάριθμο και τόσο πλούσιο

σὲ θαύματα, ὅσο εἶναι και κείνος πὸ φαίνότανε προσιτὸς μονάχα σὶς αἰσθήσεις και τὴ μελέτη του. Τέλος, ὅτι και ή πιδ ἀπλή χρῆση του θά προμήθευε μιὰ μέρα στοὺς κατοίκους τῶν ἀκτῶν της Βαλτικῆς να χτίσουνε πιδ λαμπρὰ παλάτια ἀπὸ της Τύρου και της Μέμφιδας και να καλλιεργήσουνε σχεδὸν κάτω ἀπὸ τοὺς πολικοὺς πάγους, τοὺς νοστιμώτερος καρποὺς της θερμῆς ζώνης.

Όπου βλέπετε, πέρασαν τέσσερα ἑκατομμύρια χρόνια ἀδιάκοπης προσπάθειας για να φτάσει ο ἄνθρωπος με τὴν ἐπιμονή του στὸ σημερινὸ πολιτισμὸ.

Ο ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΣ

GLEMENS MARIA BRENTANO

Η ΑΙΣΘΗΣΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ

Τὸ κύμα, ἀχ πὼς ἦχει και πὼς φυσὰ τὸ ἀέρι. "Ω εὐτυχισμένα μέρη πὸ ἔχουμε γεννηθεῖ.

Κυανὸ τὰ οὐράνια ντύνει και πράσινο τὴ γῆ. Πίστη, ἀγάπη μεστή, γενναία ή καρδιά μου ἔγινε.

Τὸ κλίμα ὅς ἔχει στέψει τὸν τρυφερὸ βλαστὸ, τ' ἀγάπησε ὅμοια ἔδω ὄλα ή δική μου σκέψη.

Αφοῦ οὔτε πνεῖς πνοή, φύλλο οὐδὲ σείεται τόσο, μπορῶ ἀπ' αὐτὸ να νοιώσω πὸσο ἔχω ἀγαπηθεῖ.

Ω πόσο οὐράνια μάχη, κοντὰ μου εἶσατε. Ἐγὼ ἔπιανα τ' ἄστρα ἀπὸ της κούνας μου μιὰν ἀκη.

Ὁρμησε, ο λαμπρὸ Ρῆνε σὲ μέρη πεδινα. Σὲ με ἔρχεσαι ξανά πάντα κοντὰ μου μέινε.

Πατέρα, στην ἀγκάλη σου, φάνο ἄτολμος ἔδω ἄκου πὸ τραγουδῶ. "Ο γιός σου είναι ἔδω πάλι.

Γλυστερὸς στὸ φῶς τοῦ δρόμου τ' ἄσπρου φεγγαριοῦ . . . Στὸ ἀνοιγμα τοῦ χεριοῦ σου δίνω τὸ ἐπαθλό μου.

Μετῶν, ΑΡΗΣ ΔΙΚΤΑΙΟΣ

ΔΥΟ ΑΛΗΘΙΝΟΙ ΦΙΛΟΙ

Ο Πετράκης, ήταν άρρωστος πολύ. Ένα μήνα και περισσότερο πάλευε πάνω στο κρεβάτι του με τον πεισματάρη πυρετό που δεν έλεγε να τον αφήσει να αναπνεύσει για λίγο.

Ο γιατρός είχε απελπίσει τους δικούς του πως τίποτα παιδί δε μπορούσε να τον σώσει.

Σε κείνο το μεγάλο σπίτι που έμενε ο Πετράκης με την οικογένειά του, άξαφνα γινήκανε όλα σιωπηλά. Άκόμα κι' οι υπηρέτριες που μαλώνανε συχνά μεταξύ τους, είχανε μονιάσει κι' ο κηπουρός που τραγουδούσε απ' το πρωί ίσαμε το βράδυ κάτω στον κήπο, είχε σιωπάσει κι' αυτός και κείταζε περιλυσια το μεγάλο παράθυρο που έμενε το άρρωστο παιδί. Ο Πετράκης είχε την ηλικία του Κωστάκη, του αγόριου του. Δεν ήτανε παραπάνω από δώδεκα χρονώ. Μπορεί να πει κανείς, πως τα δυο παιδιά μαζί μεγαλώσανε γιατί ο κηπουρός από χρόνια πολλά έμενε στο μικρό σπίτι που είχε χτιστεί ξεπίτηδες γι' αυτόν στην άλλη άκρη του κήπου. Τού το είχανε παραχωρήσει από τότε που ζούσε η γυναίκα του. Κι' όταν πέθανε εκείνη, έμεινε μονάχος με το παιδί του σαν την καλύτερη συντροφιά γιατί δεν είχε άλλο. Παρόμοια δηλαδή με τον Πετράκη, που ήτανε κι' αυτό μοναχοπαιδί κι' όραφανό από πατέρα. Άσχετα αν τ' ένα ήτανε πολύ πλούσιο και τ' άλλο πολύ φτωχό. Η αγάπη του γονιού είναι ίδια και στις δυο περιπτώσεις.

Εαυτό του, ούτε στον Κωστάκη. Ηθελε, πάντα, να βρίσκεται πρώτος σ' όλα. Έτσι κι' αν δε μπορούσε να περάσει μ' ένα πήδημα τις βαθιές άμπολες, με την ίδια ευσκολία που τις πηδούσε ο Κωστάκης.

— Έγώ σ' εσπερών σ' όλα, τού έλεγε. Και το χέρι μου είναι πιο βαρύ από το δικό σου.

Και τον άρχιζε στις γροθιές. Σε τούτο το άσχημο παιχνίδι, ο Κωστάκης δε μιλούσε. Ήξερε πως άμα ήθελε, μπορούσε να τον αρπάξει από τη μέση και γρήγορα-γρήγορα να

Μια μέρα που έτσι μιούκλαιε, τον τσάκωσε η κυρία Ίφιγένεια, η μητέρα του Πετράκη, και τον ρώτησε:

— Γιατί κλαίς, Κωστάκη;

Τ' αγόρι ντροπιόστηκε λίγο, κοκκίνησε ίσαμε τ' αυτιά και πήγε να δικαιολογηθεί όπως-όπως:

— Δεν κλαίω, κυρία. Στά μάτια μου μπήκε σκόνη και δακρυσάνε...

Η κυρία Ίφιγένεια, έσκυψε και τον άγκάλιασε τρυφερά.

— Είσαι πολύ καλό παιδί, Κωστάκη. Σε είδα από το παράθυρο που σε χτύπησε ο Πετράκης. Γιατί όμως τον άφηνες δίχως εσύ να σηκώσεις το χέρι σου;

— Γιατί από σας ζούμε κυρία, αποκρίθηκε το αγόρι. Δεν πρέπει να χτυπάμε τους ευεργέτες μας...

ΑΠΟ ΤΑ ΝΕΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Εικόνα από το νέο μυθιστόρημα «Το ταξίδι της Μιμόδας» που θ' αρχίσει να δημοσιεύεται από το 1ο φύλλο του καινούργιου χρόνου.

Η κυρία Ίφιγένεια συγκινήθηκε κι' άπορησε:

— Ποιός σου τ' έμαθε αυτό παιδί μου; ρώτησε.

— Ο πατέρας, που σας αγαπάει όλους σας πολύ...

Από κείνη τη μέρα, ο Κωστάκης μπήκε στην προστασία της κυρίας Ίφιγένειας. Κι' ο φτωχός κηπουρός έγινε ευτυχισμένος που το παιδί του βρήκε ένα αποκούμπι κοντά στην πλούσια οικογένεια που τη δούλευε μ' όλη την τιμία αποσίωση της καρδιάς του.

Όπως η κακιά τύχη δεν ήθελε να συνεχιστεί τούτη η χαρά, ο Πετράκης, άρρωστος βαριά και με την πολλή του φροντίδα, ξεχάστηκε πάλι το φτωχό αγόρι, που λαχταρούσε τώρα να βρισκότανε έστω και μια στιγμή μονάχα σ' αυτόν άρρωστο φίλο του. Κι' άς τον έθερνε. Άς τον χτυπούσε όσο ήθελε.

Ο Πετράκης, άνοιξε μια στιγμή τα μάτια του. Η κυρία Ίφιγένεια, έσκυψε με λαχτάρα πάνω από το σγουρόμαλλο κεφαλάκι του.

— Πώς νοιώθεις, παιδί μου;

Το αγόρι της χαμογέλασε κουρασμένα, μα όλο γλύκα. Ήπειτα άνασηκώθηκε λίγο, έπιασε το χέρι της και το χάιδεψε τρυφερά μέσα στο δικό του.

— Μανούλα, έκανε άξαφνα, είμαι πολύ κακό παιδί;

— Είσαι ένα χρυσό μωρό, αποκρίθηκε εκείνη δακρυσμένη. Γιατί όμως μου κάνεις τέτοιες ερωτήσεις;

— Και μ' αγαπάτε όλοι σας;

Όστόσο, τα δυο αγόρια δεν καταφέρνανε ποτέ τους να γίνουνε φίλοι. Μαζί παίζανε, μαζί πηδούσανε τη στέρνα τα καλοκαιριάτικα βράδια, μαζί κάνανε ένα σωρό τρέλλες, μα όλα αυτά στο τέλος θα μαλώνανε για το παραμικρό. Είναι αλήθεια, πως ο Πετράκης, τυραννούσε πολλές φορές τον Κωστάκη, με κείνον το σκληρό τρόπο που αποκτούνε τα πολύ καλομαθημένα παιδιά. Όχι βέβαια, πως ήτανε κακός. Άλλά να, τού είχε μπει η ιδέα πως ο Κωστάκης, ήτανε πιο δυνατός από κείνον και πως ήξερε να σκαρφαλώνει με περισσότερη ευσκολία στα ψηλά δέντρα του κήπου. Αυτό δεν το συγχωρούσε ο Πετράκης ούτε στον

τόν βάλει κάτω από τα πόδια του. Μά δεν τ' έκανε. Ο πατέρας του τον είχε έρμηνέψει πολλές φορές:

— Άπ' αυτούς ζούμε, παιδί μου. Τρώμε το ψωμί που μας δίνουν. Άστον να νομίζει πως είναι πιο δυνατός από σένα...

Ο Κωστάκης, λοιπόν, κατάπινε υπομονετικά τη στενοχώρια του και τον άφηνε να του κάνει ό,τι ήθελε. Όταν όμως βρισκότανε μονάχος, σκεφτότανε με πίκρα γιατί ο φίλος του να είναι τόσο κακός. Και τα γαλανά του μάτια δακρύνανε βαθιά-βαθιά.

— Και βέβαια σ' αγαπούμε. Έχεις κανένα παράπονο;

— Κι' ό... Κωστάκης μ' αγαπάει κι' εκείνος; ρώτησε πάλι επίμονα το παιδί.

— Δίχως άλλο, αγόρι μου. Σ' αγαπάει και λαχταράει τότε θα γίνεις καλά να ξαναπαίξετε πάλι οι δυο σας κάτω στον κήπο.

— Αλήθεια; Μά τότε γιατί δεν ήρθε να με δει τόσον καιρό που είμαι άρρωστος;

— Γιατί... γιατί ο γιατρός μάς είπε πως δεν πρέπει να κουράζεσαι. Άν θέλεις όμως μπορώ να τον φωνάξω για λίγο...

— Και βέβαια σ' αγαπούμε. Έχεις κανένα παράπονο;

— Κι' ό... Κωστάκης μ' αγαπάει κι' εκείνος; ρώτησε πάλι επίμονα το παιδί.

— Δίχως άλλο, αγόρι μου. Σ' αγαπάει και λαχταράει τότε θα γίνεις καλά να ξαναπαίξετε πάλι οι δυο σας κάτω στον κήπο.

— Αλήθεια; Μά τότε γιατί δεν ήρθε να με δει τόσον καιρό που είμαι άρρωστος;

— Γιατί... γιατί ο γιατρός μάς είπε πως δεν πρέπει να κουράζεσαι. Άν θέλεις όμως μπορώ να τον φωνάξω για λίγο...

σου τ' έκοψα από την άλλη που είναι κοντά στη στέρνα...

— Αλήθεια, τί κάνει η στέρνα μας; Τήν πηδάτε καμμιά φορά;

— Μια φορά μονάχα, από τότε που άρρώστησε. Μά δεν ξαναπήδησε. Θα περιμένω ως που να ξαναπηδήσουμε μαζί.

— Και θα ξαναμαλώσουμε;

— Όχι, δε θα ξαναμαλώσουμε Πετράκη. Τώρα πιά είμαστε δυο αληθινοί φίλοι. Έτσι δεν είναι;

— Πάντοτε είμασταν φίλοι, έκανε το άρρωστο αγόρι. Τώρα θα γίνουμε ακόμα πιο πολύ!

— Και βέβαια σ' αγαπούμε. Έχεις κανένα παράπονο;

— Κι' ό... Κωστάκης μ' αγαπάει κι' εκείνος; ρώτησε πάλι επίμονα το παιδί.

— Δίχως άλλο, αγόρι μου. Σ' αγαπάει και λαχταράει τότε θα γίνεις καλά να ξαναπαίξετε πάλι οι δυο σας κάτω στον κήπο.

— Αλήθεια; Μά τότε γιατί δεν ήρθε να με δει τόσον καιρό που είμαι άρρωστος;

— Γιατί... γιατί ο γιατρός μάς είπε πως δεν πρέπει να κουράζεσαι. Άν θέλεις όμως μπορώ να τον φωνάξω για λίγο...

— Και βέβαια σ' αγαπούμε. Έχεις κανένα παράπονο;

— Κι' ό... Κωστάκης μ' αγαπάει κι' εκείνος; ρώτησε πάλι επίμονα το παιδί.

— Δίχως άλλο, αγόρι μου. Σ' αγαπάει και λαχταράει τότε θα γίνεις καλά να ξαναπαίξετε πάλι οι δυο σας κάτω στον κήπο.

— Αλήθεια; Μά τότε γιατί δεν ήρθε να με δει τόσον καιρό που είμαι άρρωστος;

— Γιατί... γιατί ο γιατρός μάς είπε πως δεν πρέπει να κουράζεσαι. Άν θέλεις όμως μπορώ να τον φωνάξω για λίγο...

Η κυρία Ίφιγένεια χαμογέλασε ευτυχισμένα κοντά τους καθώς είδε τα δυο παιδιά να σφιγγουνε τα χέρια τους. Κι' ο άγγελος της αγάπης στάθηκε σιωπηλός μπροστά στο μεγάλο παράθυρο και κοίταζε έξω στον κήπο. Ο κύριος Δημήτρης, είχε ξαπατίσει το τραγούδι του.

ΑΠΟ ΤΑ ΝΕΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Εικόνα από το νέο μυθιστόρημα «Χόν Φιν» που θ' αρχίσει να δημοσιεύεται από το 1ο φύλλο του καινούργιου χρόνου.

Καμμιά φορά όμως γίνονταν και θαύματα. Πάνω που ο γιατρός έλεγε πως το αγόρι δε θα έβγαζε τη νύχτα, ο πυρετός άρχισε άξαφνα να πέφτει. Τα μάτια του ζωηρέψανε. Και το προσωπάκι του που είχε πάρει την όχρη χλωμάδα του θανάτου, άρχισε σιγά-σιγά να γίνεται χαρούμενο και γελαστό, όπως τον παλιό καλό καιρό που έτρεχε έξω στον κήπο πηδώντας τις άμπολες και τις στέρνες. Η κυρία Ίφιγένεια έκανε το σταυρό της και προσευχήθηκε κι' ο γιατρός τ' έχασε σ' ένα βρόθηξε ξαφνικά μπρός σ' ένα νεκρανάσταση. Έβαλε τα γυαλιά του, τ' ακούπισε με το μαντήλι του, τ' άναφώρεσε κι' έσκυψε προσεχτικά πάνω από το παιδί.

— Σώθηκε, είπε ύστερα από λίγο, σώθηκε! Σίγουρα ο Θεός είναι μαζί του!

Τα πράγματα μονομιάς άλλαξαν. Η χαρούμενη είδηση κατρακύλησε στο μεγάλο σπίτι. Τήν πήρανε οι

πολύ σ' αβελαιωθή πως γλύτωσε για πάντα...

Ο Κωστάκης, αφού μάζεψε τα πιδ όμορφα τριαντάφυλλα του κήπου, άνέβηκε γρήγορα στο δωμάτιο του φίλου του. Ο Πετράκης, τού χαμογέλασε γεμάτος χαρά και τον έβαλε να καθίσει κοντά στο κρεβάτι του.

— Είμαι πολύ όμορφα τα χειμωνιάτικα τριαντάφυλλα που μου έφερες, τού είπε. Άνθισε πάλι η κόκκινη τριανταφυλλίτσα;

— Έκείνη είναι όλο μπουμπουκία και δεν κάνει να την άγγιζουμε, αποκρίθηκε ο Κωστάκης. Αυτά

θέλετε να φτιάξετε μια κούκλα που να τη ζηλεύουν μικροί και μεγάλοι; Άκολουθείστε τον τρόπο που θα σας υποδείξω, και μέσα σ' ελίγη ώρα θα την έχετε έτοιμη στα χέρια σας. Πρώτα-πρώτα φτιάχνουμε ένα μικρό σάκκο από λεπτό τουσβάλι και το γεμίζουμε με λεπτό πίτουρο. Ο σάκκος πρέπει να γεμίσει και να τεντώσει για ν' άποτελέσει τον κορμό της κούκλας. Πρέπει όμως να δέσουμε σωροτά το κάτω μέρος ώστε η βάση του να γίνει στέρεη για να μπορεί να στέκεται. Για να φτιάξουμε το κεφάλι, ράβουμε σ' ένα είδος μάλας διάφορα μικρά πανιά, τα σκεπάζουμε με ροές άνοικτό ύφασμα και κεντάμε απ' τη μια μεριά τα χαρακτηριστικά του προσώπου όσο μπορούμε πιο όμορφα. Κατόπι θα τ' άρθουμε πάνω στον έτοιμο κορμό, θα τ' έβάλουμε ένα πανταχού χωριάτικο μαντήλι (αν παριστάνει καμμιά Κουλουριώτισσα, Κερκυραία ή Γιαννιώτισσα) άφίνοντας από ένα πλάι να φαίνονται λίγα μαλλιά κομμένα από τα δικά σας.

Για το μπουσσο θα κόψετε ένα κομμάτι πολύχρωμο ύφασμα 9 πόντους με φάρδος 3 πόντους. Σ' αυτό λαϊμό να σφιξετε καλά το ύφασμα μ' ένα κορδόνι. Τ' έβάψετε και φούστα 12 πόντους μήκος και 34 φάρδος. Από κάτω θα τ' έβάψετε μισοφάρδι πλεχτό, ή από κόκκινη ή άσπρη φανέλλα.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΜΙΑ ΚΟΥΚΛΑ ΔΙΚΗ ΣΑΣ

ΚΗΠΟΥΡΙΚΗ ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΙΣ

Είδετε τί κάμνει ο κηπουρός στα πάρκα; Συγκεντρώνει διαφόρους ανθοχρωματισμούς μαζί, άλλου πάλιν δημιουργεί αντιθέσεις χρωμάτων και εις το μέσον τοποθετεί κάτι σπάνιον, κάτι εξαιρετικόν, σάν να έχουν όλα τα άλλα προορισμόν να αναδείξουν αυτό. Όλοκληρον δὲ τὸ περίεξ ἔδαφος τὸ στρώνει με καταπράσινη γλόδη, ἐπιμελῶς κουρευμένην, διὰ τὴν κατανήσῃ νὰ γίνῃ ἓνα ὁμαλώτατον χρώμα καὶ τίποτε ἄλλο.

Τέτοια δουλειὰ ἀπάνω κάτω κάμνει καὶ ὁ ποιητής. Ἐχει καὶ αὐτὸς τὴν κεντρικὴν του σκέψιν, ἐπίσης τοὺς εἰσαγωγικοὺς καὶ συμπερασματούς διαποικιλμούς, οἱ ὅποιοι τὴν συντροφεύουν. Καὶ ὅλα αὐτὰ χρωματισμένα καταλλήλως, ρυθμισμένα, τακτοποιημένα, κουρεμμένα, μετρημένα, ὁμοιοτέλευτα καὶ τοποθετημένα ἐπάνω εἰς ποιητικὸν ἔδαφος.

Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ ἄνθη σκορπισμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, πολλάκις καὶ συγκεντρωμένα, ἀπὸ τὴν φύσιν, εἰς τὸ ὕψος ποὺ τοὺς χρειάζεται διὰ νὰ φυτρώσουν καὶ ν' ἀνθίσουν. Καὶ εἶναι μετ' ἴσιν εὐρωσιὰ καὶ ἐπιερφάνειαν ἀνωρθωμένα, ποὺ νομίζεις, ὅτι σὲ κυττάζουν καὶ σοῦ μειδιοῦν, ὅτι σοῦ εὐχονται ὦρα καλὴ, ὅτι ὕμνου συμβολικὰ τὴν ὠμορφιά των καὶ τὴν ὠμορφιά τῆς φύσεως. Καὶ προπάντων ὅλα εἶναι ἑναρμονισμένα μετ' ἑαυτοῦ καὶ μετ' ἄλλων, τὰ κυκλῶναι, χωρὶς νὰ ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ τεχνικὰς ἐπεμβάσεις.

Αὐτὰ εἶναι τὰ ἐλεύθερα τραγῳδία... Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ πάλιν ξεχωρίζονται εἰς δύο κυρίως τάξεις.

Ἄλλο εἶναι τὸ νερὸ τῆς ρεμματιᾶς καὶ ἄλλο τὸ νερὸ τῆς γκούρας.

Μελωδικὰ κελαρίζει τὸ πρῶτον, ποὺ τὸ μυρῶνει ἢ μυρτιά καὶ τὸ γλυφανάκι· ἄλλ' εἰς τὴν πρῶτην δυσμένειαν τοῦ οὐρανοῦ θολῶνει καὶ καταρακλιὰ πρὸς ἄγνωστον διεύθυνσιν. μαζὶ μετ' ἄλλα καὶ μετ' πέτρες καὶ τὸ ἀπορροφᾷ τέλος ἢ γῆ, ποὺ τὴν πατοῦν οἱ ἄνθρωποι γιὰ νὰ γλιστροῦν ἐπάνω εἰς τὴν ἰλὸν καὶ νὰ βλασφημοῦν.

Ἐνῶ τὸ νερὸν τῆς γκούρας ἀπὸ τὸ κορφαδοῦνι χύνεται πάντοτε ὀρμητικῶν εἰς τοὺς βράχους κάτω, λαμποκοπᾷ καὶ ἀφρισμένον ὅπως εἶναι σχηματίζει καταρράκτην μετ' ἄλλων καὶ μετ' ἄλλων καὶ ἔως πέτρα, μακρὰ καὶ πρὸς τὴν κόρην τοῦ βουνοῦ ποὺ λευκαίνει τὰ προικιά τῆς.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΑΝΑΤΡΟΦΗ

Εἰς τὰ κοινωνικὰ ζήτηματα δὲν ἐφαρμόζεται ἡ θεωρία τῆς κολυμβητικῆς τέχνης. Καὶ ἂν, προκειμένου περὶ αὐτῆς, εἶναι ἀνάγκη νὰ μῆθῃς πρῶτα εἰς τὸ νερὸν διὰ νὰ μάθῃς πῶς κολυμβοῦν, προκειμένου περὶ κοινωνικῶν ζητημάτων προηγεῖται ἡ ἀνατροφή.

Καὶ ὅταν διαβλέπῃ κανεὶς ἄγρια ἐνστικτα χυδαία κληρονομικότητα, κατοικοῦντα ἐνίοτε καὶ ἐντὸς πολὺ ἐπιμελημένης περιβολῆς, ἀμέμπτου ἐμφανίσεως ὑποκειμένων, καὶ μάλιστα κυρίων, αἱ ὁποῖαι, ἂν δὲν εἶναι ἀκόμη μητέρες προωρίσθησαν νὰ γίνουσι, καὶ ὅταν βλέπῃ κανεὶς ὅποια ἐπικρατεῖ γνώμη περὶ καθαρῆς καὶ εὐπρεπείας εἰς τὸν λαόν, δικαιούται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναστολήν πάσης συζητήσεως ἐπὶ ἀνθρωπιστικῶν ζητημάτων, μέχρι τῆς δημιουργίας ἀνθρώπων ἀξίων ὁπωσδήποτε τοῦ τίτλου αὐτοῦ.

Μοῦ διηγήθησαν, ὅτι εἰς μίαν ἀπὸ τὰς κυριώτερας πόλεις τῆς καθ' ἡμᾶς Ἑλλάδος, τὸ ἀπομεσημέριον τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, εἰς τὸ ἀριστοκρατικόν, νὰ εἰποῦμεν, καφενεῖον τοῦ τόπου, εἶχαν παραταχθῆ, ὡς ἐν προθήκῃ εἰδὼν πολυτέλειαν, αἱ ἀβρότεροι, ὠραϊότεροι καὶ πλουσιώτεροι κυρίαί. Ἀκριβῶς δὲ ἀπέναντι των ἔσφαζαν ἀρνιά μετ' ὠμότερον καὶ ἀπανθρωπότερον τρόπον. Καὶ ἐνῶ ἔσφαδαζαν αὐτὰ, ἤρχισαν δὲ καὶ νὰ τὰ φουσκῶνουν πρὶν τελείως νεκρωθῶν, αἱ κυρίαὶ ἐξηκολούθουν τὰς ἐνδιαφερούσας συνομιλίαις των, εἰς τὰς ὁποίας βεβαίως καὶ κάποια διάγνωση, ποῖον ἀρνιά θὰ παρῆε καὶ ἐντὸς τοῦ διὰ τὴν μαγειρίσαν τῆς Ἀναστάσεως, δὲν θὰ ἀπετέλει ξένον θέμα εἰς τὰς συζητήσεις των, τὰς ὁποίας τώρα παρακολουθοῦν καὶ οἱ νοικοκυραῖοι, ἐνθυμηθέντες, ὅτι εἶναι ἀπαραίτητος καὶ ὁ ἀνιθος.

Τί δὲ νὰ εἶπῃ κανεὶς περὶ τῶν γυναικῶν τοῦ λαοῦ, τῶν ὁποίων, ἐνῶ ἡ κεφαλὴ εἶναι ἐπιμελῶς καὶ πλυμένη καὶ κτενισμένη, οἱ πόδες ἀποτελοῦν συνέχειαν τοῦ ἐδάφους; καὶ πῶς νὰ ἐνθουσιασθῇ καὶ νὰ ὑπερμαχήσῃ τις διὰ τὰ κοινωνικὰ δικαιώματα ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι, ἀφοῦ ἀναθέσουν εἰς τὰ δάκτυλά των πᾶσαν βοηθητικὴν τοῦ σώματος των λειτουργίαν, σοῦ προσφέρουν κατόπιν μεζὲν παρασκευασθέντα μετ' ἡμέλειαν των;

— Τὸ πάρα πιπέρωσε, κόρ-Μιχαλάη.

— Φάε κι' ἔννοια σου· τράβα κι' ἓνα κατοσταράκι ἀπὸ πάνω, νὰ μὴν ἔχῃς ἀνάγκη, οὔτε ἀπὸ γιαντρί, οὔτε ἀπὸ σπετζέρη.

— Ἀλήθεια λές· εἶναι μερικὲς ἀρρώστειες ποὺ τῆς γιαντρίει κανεὶς καὶ μονάχος του.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἔλλειψις καὶ τοῦ ἐλαχίστου ἴχνους ἀλτροῦισμού, καὶ ὁ ἐμπαιγμὸς πρὸς τοὺς πάσχοντας διανοητικῶς καὶ ἡ σκληρότης πρὸς τὰ ζῶα, ἀποτελοῦν θέματα σοβαρᾶς προσοχῆς, τῶν ἐπαγγελλομένων καὶ ἀξιούντων νὰ διορθωθῶσι τὰ κακῶς ἔχοντα ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

Ἐνα περιστοράκι βόσκει, ἀθῶον καὶ ἀνόποτον ὅπως εἶναι, εἰς τὸν δρόμον. Καὶ ἓνας ἀμαξᾶς διερχόμενος τὸ κυτᾶ μετ' ἡ καρταίικι του καὶ τραβάει στῆ δουλειά του. Τότε ἀπὸ τὰς διαφόρους στέγας πετοῦν πρὸς αὐτὸ ὄλων τῶν χρωμάτων τὰ περιστέρια διὰ νὰ τὸ βοηθήσουν. Τὸ τρίγυριζόν, ἐνῶ αὐτὸ πεθαίνει ἀγνόν, ὅπως καὶ ἐγεννήθη. Καὶ τὸ περιστέρι λέγεται ζῶον καὶ ὁ ἀμαξᾶς λέγεται ἄνθρωπος.

Ἐπιθυμῶ νὰ τελειώσω μετ' ἑμὲν προσωπικὴν μου ἀνάμειξιν εἰς σκηνὴν μεταξὺ ἐνὸς ζωτάρη — σάν μανθῆς μου ἐφάνη — καὶ ἐνὸς ἐκ τῶν κορυφαίων ἐπιστημόνων τοῦ νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ.

Ἐκάθητο ὁ γέρον Καθηγητῆς σιωπηλός, εἰς μίαν γωνίαν τοῦ τραμ καὶ πλησίον τοῦ νέου τις, ὅστις θὰ τὸν ὠδήγει, διότι δὲν εἶδεν πλέον τὸ βλέμμα αὐτό, τὸ ὁποῖον θὰ τὸ ἐξήλευεν ἄλλοτε καὶ ἀετός. Ἡ δὲ λευκὴ γενειὰς του εἶδεν εἰς αὐτὸν ἀγιογραφικὸν ὀπτασιασμόν.

Εἰς τὴν ἀριστερὰν του πλευρὰν ἐκάθητο ὁ κούτσαβος, στρημωγμένος καὶ σχεδὸν καθήμενος ἐπὶ τοῦ σκέλους τοῦ Καθηγητοῦ.

Ἐδρέθη· ἀπέναντι των, καὶ διὰ χειρονομίας ὑπέδειξε εἰς τὸν ὀχληρόν, νὰ παραμερίσῃ κᾶπως.

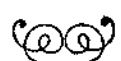
Ὁ ὄδεμιὰς μετ' ἤξιωσε προσοχῆς. Τότε σηκώθηκα καὶ τοῦ εἶπα σιγὰ σιγὰ.

— Τραβήξου λίγο! Αὐτὸς ποὺ ἔχεις κοντὰ σου, ξέρεῖ τὰ περισσότερα γράμματα ἀπὸ ὅλους.

— Ἄν πηγαίνα καὶ γὼ στὸ σχολεῖθ θάξεραι. Ἦτο ἡ ἀπάντησίς του.

— Γιὰ τραβήξου! στὸ διάλογο! Συνεννοήθημεν τότε.

(Σειραῖ) ΔΗΜ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

[συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον]

4.—Κάθε παραγγελία γιὰ βιβλίον, — εἴτε Τόμο «Διαπλάσεως», εἴτε Τόμο «Βιβλιοθήκης», εἴτε ἄλλο, — καὶ γενικά κάθε παραγγελία πρὸς τὸ Γραφεῖο τῆς «Διαπλάσεως» γιὰ συνδρομὴν, ἀνανέωση, ψευδώνυμο, Μικρὴ Ἀγγελία κτλ. κτλ. — πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ τὸ ἀντίτιμο, γιατί ἀλλοιῶτα δὲν ἐκτελεῖται. Καὶ τὸ ἀντίτιμο μπορεῖ νὰ στέλνεται:

Α' — Ἀπὸ τὸ Ἑσωτερικόν: α) μετ' ἀποστολῆς ἐπιταγῆς β) μετ' ἑλληνικὰ χαρτονομίσματα μέσα σὲ γράμμα συστημένο.

Σημ.—Ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος τῆς ἀποστολῆς χρημάτων εἶναι ἡ Ταχυδρομικὴ Ἐπιταγή. Ἀλλὰ στὸ γράμμα ποὺ τὴ συνοδεύει, πρέπει ν' ἀναφέρει κανεὶς καὶ τὸν ἀριθμὸ τῆς. Π. χ. «Ἐμβάσω μετ' ἡν ὄπ' ἀριθ. 15.800 Ταχ. Ἐπιταγῆ, στ' ὄνομα τῆς «Διαπλάσεως» δρχ. 20.000.» Ἐπίσης στὸ Ἀπόκομμα τῆς Ἐπιταγῆς πρέπει ν' ἀναφέρεται τὸ γράμμα ποὺ τὴ συνοδεύει. Π. χ. «Τὰ χρήματα αὐτὰ εἶναι γιὰ τὴν παραγγελία ποὺ κάνω μετ' ἡν γράμμα μου τῆς 24 Ἰανουαρίου.» Ἡ παραγγελία ὅμως μπορεῖ νὰ γράφεται καὶ στὸ ἀπόκομμα καὶ τότε δὲν χρειάζεται γράμμα. Π. χ. «Τὰ χρήματα αὐτὰ εἶναι γιὰ καὶ μοῦ στείλετε στῆ διεύθυνσή μου τὸν Τόμο Διαπλάσεως τοῦ 1934 δεμένο».

Β' — Ἀπὸ τὸ Ἑσωτερικόν: α) Μετ' ἀποστολῆς ἐπιταγῆς, ἀπὸ τὰ μέρη ποὺ τὰ Ταχυδρομεία ἐκδίδουν Ἐπιταγὰς γιὰ τὴν Ἑλλάδα, (ἰδηλὴ, σήμερα, μόνο ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, τὴν Κύπρον καὶ τίς λοιπὰς ἀγγλικὰς ἀποικίας. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὲς πᾶνε πρῶτα στὸ Λονδίνο καὶ ἀπὸ καὶ βγαίνει ἄλλῃ Ἐπιταγῆ, τὰ ὀνόματα τοῦ ἀποστολέως καὶ τοῦ παραλήπτη πρέπει νὰ γράφονται πολὺ καθαρά, γιατί στὴν ἀντιγραφή ἀπὸ ξένους γίνονται λάθη ποὺ τὰ κάνουν ἀγνωρίστα καὶ ἡ Ἐπιταγὴ τότε δὲν φτάνει στὸν παραλήπτη. Γιὰ τ' ἄλλα, βλέπε τὴν παραπάνω Σημείωση). — β) Μετ' ἀποστολῆς Ἐπιταγῆς (chèque) ἐπὶ Λονδίνου, Περσίου, Νέου Ὑόρκου, Ἀθηνῶν (Πηγαίνει κανεὶς σὲ μίαν Τράπεζα, βγάζει ἓνα τσέκ ὀνόματι τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς τὸ στέλνει μέσα σὲ γράμμα συστημένο. Ἰδιωτικὰ ὅμως τσέκ δὲν εἶναι δεκτὰ. Μόνο ἀπὸ Τράπεζα σὲ Τράπεζα — γ) Μετ' ἀποστολῆς μέσα σὲ γράμμα συστημένο, Ἀγγλικὰ, Γαλλικὰ, Ἰταλικὰ, Ἀμερικανικὰ, Αἰγυπτιακὰ, Ἑσπερικὰ, ὅταν ἐπιτρέπεται. (Ὅταν γὰρ χαρτονομίσματα αὐτὰ δὲν εἶναι Ἀγγλικὰ ἢ Ἑλληνικὰ, θὰ μετατρέπονται σὲ λίρες ἂν εἶναι γιὰ συνδρομὴ ἢ σὲ δραχμὰς ἂν εἶναι γιὰ ἄλλη παραγγελία, μετ' ἡν τιμὴ ποὺ θάξεραι ἢ λίρα τὴν ἡμέρα τῆς παραλαβῆς των).

5.— Ξένα γραμματόσημα καὶ ξένα τοκομερίδια δὲν εἶναι δεκτὰ, γιατί δὲν ἐξαγοράζονται στὰς Ἀθήνας.

6.— Ἐπειδὴ εἶναι δύσκολο καὶ δαπανηρὸ νὰ στέλναι κανεὶς συχνά, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ Ἑσωτερικόν, μικρὰ ποσὰ γιὰ τίς μικρὰς παραγγελίας, μπο-

ρεῖ νὰ στέλναι ἀραιότερα ἀπὸ ἓνα ποσὸ μεγαλύτερο καὶ νὰ γράφει στῆ Διαπλάσι νὰ τοῦ ἀνοίγει Λογαριασμό. Ἀλλὰ κάθε φορὰ ποὺ κάνει μιά ὁποιαδήποτε παραγγελία πρέπει νὰ γράφει: «τὸ ἀντίτιμο νὰ τὸ πάρτε ἀπὸ τὴν πιστωσή μου». Μετ' ἑκάστη παραγγελία ἡ Διαπλάσις θὰ τοῦ στέλναι τὸ λογαριασμὸ του, ὅπως νὰ βλέπει μετ' ἡν ποσὸν εἶναι ἀκόμη πιστωμένος, γιὰ νὰ ξέρεῖ νὰ στείλει ἄλλο ἄμα πλησιάζει νὰ ἐξαντληθῆ.

Σημ.—Αὐτὸ κάνουν πολλοὶ συνδρομηταί, καὶ τοῦ Ἑσωτερικοῦ ἀλλὰ πρὸ πάντων τοῦ Ἑσωτερικοῦ. Στέλνουν ἀπὸ 30.000, ἀπὸ 50.000, ἀπὸ 70.000 δρχ. γιὰ τὸν ἀνοικτὸ του; λογαριασμό. Κι' ὅταν ἔχουν νὰ δημοσιεύσουν μιά Μικρὴ Ἀγγελία 3.000 δραχμῶν λ. χ. ἢ ν' ἀγοράσουν 5.000 δραχμῶν τετράδια ἢ ἓνα λυσόχαρτο, δὲν σκοτίζονται νὰ βροῦν καὶ νὰ στείλουν τὰ μικρὰ αὐτὰ ποσὰ, ἀλλὰ κάνουν ἄλλως τὴν παραγγελία τους καὶ γράφουν νὰ πληρωθῆ ἀπὸ τὴν πίστωσή τους.

7.— Κάθε ἔμβασμα γενικῶς γίνεται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ περιοδικὸν Γράμμα μετ' ἡν χρήματα ἐσώληστα, χαρτονομίσματα κτλ. πρέπει νὰ σφραγίζεται καλὰ μετ' ἡν βουλοῦν καὶ νὰ στέλνεται συστημένο. Γιατὶ ἂν χαθεῖ ἢ παραβιασθῆ, ἢ «Διάπλάσις» δὲν φέρει καμμίαν εὐθύνην.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΟΔΗΓΟΥ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΝ ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΟΔΗΓΟΥ

- Ἀλλαγὴ διεύθυνσεως ἢ ταινίας, Κεφ. Α', § 7.
- Ἀλλαγὴ ἢ ἀνανέωση ψευδωνύμου, Κεφ. Β', § 6, 7, 8.
- Ἀλληλογραφία τῆς «Διαπλάσεως», Κεφ. Γ', § 1-13.
- Ἀλληλογραφία μεταξὺ συνδρομητῶν, Κεφ. Γ', § 18.
- Ἀνανέωση συνδρομῆς, Κεφ. Α', § 10.
- Ἀνοικτοὶ Λογαριασμοί, Κεφ. Ζ', § 7.
- Ἀνταλλαγὴ Μικρῶν Μυστικῶν, Κεφ. Γ', § 19-23.
- Βιβλία πωλούμενα στὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως», Κεφ. Ζ', § 3.
- Βιβλιοθήκη τῆς «Διαπλάσεως», Κεφ. Ζ', § 1-2.
- Βραβεῖα Διαγωνισμοῦ Ἑσπερικῶν, Κεφ. Δ', § 33-38.
- Βραβεῖα Διαγωνισμῶν Κεφ. Ε', § 2.
- Διαγωνισμοὶ Κεφ. Ε', § 1-13.
- Διαγωνισμὸς Ἑσπερικῶν Κεφ. Ε', § 14-15.
- Διαγωνισμὸς Λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, Κεφ. Δ', § 15-25.
- Διαγωνισμὸς Ἑσπερικῶν, Κεφ. Δ', § 25-38.
- Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Πνευμ. Ἀσκήσεων, Κεφ. Δ', § 1-13.
- Διαγωνισμοὶ Ἐκτακτοὶ (Διηγήματος Ποιήματος, Μεταφράσεως κτλ.) Κεφ. Δ', § 40.
- Διαγωνισμῶν ἀρίθμηση, Κεφ. Ε', § 1.
- «Διάπλάσις τῶν Παιδῶν» (ἰδρυσις, ἐκδοσις, ἔλλ, τόμοι κτλ.), Κεφ. Α'.
- Ἐμβάσματα, Κεφ. Ζ', § 4-7.
- Ἐπικοινωνία μεταξὺ συνδρομητῶν, Κεφ. Γ', § 14.

- Ἐσθημα, Κεφ. Ε', § 10.
- Ἰσοτίμοι Διαγωνισμοῦ Λύσεων, Κεφ. Δ', § 21.
- Καλλιτεχνικὴ Συνεργασία, Κεφ. Γ', § 12.
- Κυριακαὶ τῆς Διαπλάσεως, Κεφ. Δ', § 41.
- Λυσόχαρτον (χαρτὶ τῶν Λύσεων), Κεφ. Δ', § 16.
- Μικρὰ Ἀγγεῖα, Κεφ. Γ', § 15-17.
- Μικρὰ Μυστικά, Κεφ. Γ', § 19.
- Ἑσπερικῶν, Κεφ. Δ', § 25.
- Παιδικὸν Πνεῦμα, Κεφ. Γ', § 9.
- Παραγγελία πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως», Κεφ. Γ', § 4 καὶ Κεφ. Ζ', § 4.
- Πένταθλον, Κεφ. Δ', § 39.
- Περίοδοι τῆς «Διαπλάσεως», Κεφ. Α', § 1.
- Πνευματικὰ Ἀσκήσεις, Κεφ. Δ', § 1.
- Προνόμια Συνδρομητοῦ, Κεφ. Α', § 11.
- Σελὶς Συνεργασίας Συνδρομητῶν, (Σ. Σ.), Κεφ. Γ', § 1-13.
- Σημείωση τῶν Ἑσπερικῶν, Κεφ. Ε', § 14.
- Στατιστικὴ τῶν Ἑσπερικῶν, Κεφ. Ε', § 17.
- Σύλλογοι, Κεφ. Δ', § 27-28.
- Συνδρομὴ «Διαπλάσεως», Κεφ. Α', § 6-7.
- Συνδρομητοῦ Προνόμια, Κεφ. Α', § 11.
- Ταινία τοῦ Συνδρομητοῦ καὶ ἀλλαγὴ ταινίας, Κεφ. Α', § 7.
- Τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν, Κεφ. Γ', § 19.
- Τόμοι τῆς Βιβλιοθήκης, Κεφ. Ζ', § 1.
- Τόμοι τῆς «Διαπλάσεως», Κεφ. Α', § 1.
- Τρόπος ἀποστολῆς χρημάτων ἐκ τοῦ Ἑσωτερικοῦ, Κεφ. Ζ', § 4-7.
- Φυλλάδια ποὺ χάνονται, Κεφ. Α', § 9.
- Φυλλάδια προηγούμενα, Κεφ. Α', § 7-8.
- Φωτογραφίαι βραβευμένων, Κεφ. Ε', § 3.
- Χαρτὶ τῶν Λύσεων (Λυσόχαρτον), Κεφ. Δ', § 16.
- Ψευδώνυμα τῶν Συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως», Κεφ. Β', § 1.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΣΤΟΝ ΟΔΗΓΟ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1948

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἑσωτερικόν: Ἐτησίως δρχ. 50.000. Ἐξάμην δρχ. 25.000. Τρίμην δρχ. 15.000. Ἑσωτερικόν: Αἰγύπτου, Ἀγγλίας ἐτησίως λίρες 2:10 Ἀμερικῆς καὶ ὄλων τῶν ἄλλων Κρατῶν δολλάρια 10. Ἐξάμην καὶ τρίμην ἀναλόγως.

Κατὰ φέλλον (ἀπὸ τὸ Πρακτορεῖον ἢ τὸ Γραφεῖον μας): Διὰ τὸ Ἑσωτερικόν δρχ. 1.000. Διὰ τὸ Ἑσωτερικόν 1 σελίνι (Ταχ. Ἑσπερ. δρχ. 100, Ἑσπερ. δρχ. 200).

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΦΥΛΛΑΔΙΑ

Εἴτε τοῦ τρέχοντος, εἴτε οὐδὲποτε ἄλλου ἔτους, κάθε φυλλάδιον δρχ. 1000 διὰ τὸ Ἑσωτερικόν καὶ 1 σελίνι διὰ τὸ Ἑσωτερικόν.

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΥ

Διὰ πρῶτην ἔγκρισιν, ἢ ἀνανέωσιν ἢ ἀλλαγὴν: δρχ. 2.000.

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΙΝΩΝ

"Αν κατεβήκατε ποτέ στ' άμπάρι ενός όποιουδήποτε караβιού, θά είδατε πίσω από ένα καντήλι άκοίμητο, τή γλυκειά φυσιογνωμία ενός άγιου με πυκνά, μακριά άσπρα γένεια. "Αν

συναντήσατε σε δύσκολη ώρα ένα θαλασσινό, θά τόν άκούσατε νά ζητάει, με κατάνυξη, τή βοήθεια ενός άγιου. "Αν περάσατε από κανένα φιλόξενο όρμο, και είδατε ν' άσπρίζει μιá εκκλησούλα εκεί μπροστά, και ρωτήσατε ποιόν άγιό τιμάει και τίνος τό όνομα δοξολογούν οι προσκυνητές του, θά σας έλεγαν τό όνομα του ίδιου άγιου: του 'Αγίου Νικολάου.

Είναι ό άγιος των θαλασσινων. Αυτός τους βοηθεϊ στις μπόρες και τις φουρτουνες. 'Ο άγιος ό θαυματουργός, ό σωτήρας, ό θεραπευτής των άρρωστων, ό παραστάτης των φτωχών, ό προστάτης των

ταξιδιωτών. 'Ο άγιος ό μυροβλήτης, ό εκκλησιαστικός πατέρας που τ' όνομά του τό τιμούν όχι μόνο οι όρθόδοξοι, μα όλόκληρη ή Χριστιανωσύνη.

Στό Βέλγιο ξεμερόνοντας του 'Αγίου Νικολάου τά παιδιά βρίσκουν κοντά στα κρεβάτι τους ξελοπάπουτσα γεμάτα με καρμέλλες και γλυκά.

Τήν παλιά εποχή, στα χρόνια πριν από τό Χριστό, οι έλληνες είχαν ένα θεό τής θάλασσας, προστάτη και τιμωρό: τόν Ποσειδώνα. 'Ο Ποσειδώνας έσβησε, τήν θέση του τήν πήρε άργότερα ό 'Αη Νικόλας. 'Ομως ό άγιός μας είναι άγαθός: κακή ματιά δε θά δήτε ποτέ στα είκονίσματά του: τό βλέμμα του είναι πάντα γαλήνιο, πατρικό. Οι ναυτικοί μας, που θαλασσοδέρονται στα έλληνικά νερά ή στα

ξένα, μα κι' όλοι οι άλλοι, όταν πιστεύουν, είναι βέβαιοι πως ό άγιος τους παραστέκει σε κάθε ώρα — προστάτης στον κίνδυνο και φίλος στη χαρά τους.

Ο ΠΙΠΗΣ ΚΑΝΘΙ... ΚΟΥΝΙΑ

